

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2017. FEBRUÁR

2.

MÓZES HUBA

Fény szítál

Havas ágon ül a köd,
ne húzd be a függönyöd.
Magasból már fény szítál,
felderül a téli táj.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Farsang van!

Farsang van, bármi lehetek,
eltakarnak a jelmezek,
nem látszik ki, ha rossz vagyok,
angyalbőrbe is bújhatok.
De lehetek igazi, vad kalóz,
ki bőszen vízeken elhajóz,
a lényeg, hogy választhatok,
s lehetek az, ki nem vagyok.
Milyennek láttok engemet?
Legyek vérszomjas szörnyeteg?
Vagy maradjak tartózkodó?
Más bőrébe bújni jó!

CSEH KATALIN

Égi bál

Égi bálban voltam,
csillaglánnyal táncot roptam,
lobogott a rokolyája,
félhold fénye vetült rája.
Pördült, fordult,
fordult, pördült,
hajfonata lebbent, röpült...
Szólt a báli muzsika,
Csillagszemű Zsuzsika
cipellőjét elszaggatta,
gyöngé szívét nekem adta.
Én vagyok a vőlegénye,
meghívlak a menyegzőre.
Mikor lesz?
Jövőben ilyenkor javában,
farsangkor, Jégbontó havában.

A sárgarépa, a dinnyehéj meg a vadgesztenyék

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy apró sárgarépa, egy száraz dinnyehéj meg két tavalyi vadgesztenye. Zsófi boszorkány összeszedegette, és a nyári konyhába gyűjtötte őket.

– Itt várjatok – mondta nekik. – Meglátjátok, egyszer még főszereplők lesztek!

– Mikor? – kérdezte kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

– Mikor majd hull a hó!

– Hó? – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

nyehéj meg a két vadgesztenye.

– És te leszel az orra, édes sárgarépa! – mosolygott Zsófi boszorkány.

– Orra! – visszhangozta a sárgarépa.

– És te leszel a szája, mosolygó dinnyehéj!

– Szája! – visszhangozta a dinnyehéj.

– És ti lesztek a szeme, csillogó vadgesztenyék!

– Szeme! – visszhangozták a vadgesztenyék.

Vártak hát, vártak türelmesen: a répa, a dinnyehéj meg a vadgesztenyék. Közben ábrándoztak. A sárgarépa olyan hosszú orrnak álmodta magát, mint a templomtorony. A dinnyehéj akkora szájnak álmodta magát, mint a bécsi kapu. A két vadgesztenye olyan ragyogó szempár akart lenni, mint a csillagok.

Zsófi boszorkány néha meglátogatta őket a nyári konyhában. Egyszer azt mondta:

– Vége a nyárnak!

– Vége? – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

Később azt:

– Elmúlt az őszi!

– Elmúlt? – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

Aztán meg azt:

– Itt a tél!

– Tél! – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

Lassan teltek a hetek, hónapok. Már úgy nézett ki, hogy sosem lesz hó. Végre, egy tiszta illatú, friss reggelen így kiáltott fel Zsófi boszorkány:

– Hull a hó!

– Hó! – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye. – Hó!

Alighogy kiörülték magukat, elállt a hóesés. No, nem baj, Zsófi boszorkány kócos kissöprűt ragadott, és összekotorta a ház előtti havat. Két tömböt formált:

– Ez lesz a lába!

– Lába! – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

A ház jobb oldaláról Zsófi boszorkány összesöpörte, meggyúrta a jobb kart, bal oldaláról a bal kart. Beletűzte a kócos kissöprűt:

– Ez lesz a karja!

– Karja! – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

Zsófi boszorkány körülnézett:

– Most jövök én! – gondolta a sárgarépa.

– Itt a főszerep! – suttogta a dinnyehéj.

– A csillogás! – készülődtek a vadgesztenyék.

Zsófi boszorkány azonban nem mozdult. Szomorúan látta, hogy nincs több hó.

– Szegény hóember, nem lesz feje!

– Feje! – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

– Elfogyott a hó!

– Hó! – visszhangozta kórusban a sárgarépa, a dinnyehéj meg a két vadgesztenye.

Keserves sírásra fakadtak mindannyian:

Ó, ó, ó! Nincs több hó!

Nem lesz orra,

nem lesz szája,

nem lesz szeme!

A hóembernek nem lesz feje!

Ó, ó, ó!

Nincs több hó!

Sírt a sárgarépa, siratta a templomtornyot. Sírt a dinnyehéj, siratta a bécsi kaput. Sírtak a vadgesztenyék, siratták a csillagokat. Sírt Zsófi boszorkány, siratta a hóemberét. Sírt a hóember, siratta a fejét.

Hát, ahogy ott sírnak-rínak, arra röpül egy veréb. Leszáll a háztetőre, kis lábával meg-rúgja a fönti havat, az meg elindul, és – zsupsz! – lehuppan a földre.

Ügrott erre Zsófi boszorkány kettőt: egyet ijedtében, egyet meg örömeiben. Akkora buk-si fejet gömbölyített a veréb-rúgta hóból, mint a malomkerék!

Mikor készen lett, beleszúrta a répát:

– Itt az orra!

– Orra! – visszhangozta a sárgarépa.

Belenyomkodta a dinnyehéjat:

– Itt a szája!

– Szája! – visszhangozta a dinnyehéj.

Helyére tette a két vadgesztenyét:

– Itt a szeme!

– Szeme! – visszhangozták a vadgesztenyék. Szimatolt, mosolygott, pislogott a hóember, kacagott Zsófi boszorkány. A sárgarépa, a dinnyehéj meg a vadgesztenyék pedig büszkén trónoltak a hóember fején: végre mégiscsak el-játszhatták a főszerepet!

Havat kívánunk erdőnek-mezőnek és nektek is, kedves gyerekek, mert a hó fagytól védő takaró, hóember, hógolyó „alapanyag” és szánkócsúsztató.

Amíg az igazi hóra vártak, Gáll Ilona és Bunău Irén tanító néni árpádi kisdíákjai fehér zokniból szabták, kötözték, kukoricával tömték pocakosra a mókás hóembereket.

Károly Veronika tanító néni csíkmenasági osztályának ragasztott képén a kézzel kivágott hóemberre, házra, fenyőre mintalyukasztóval „szabott” hópihéék hulldogálnak.

Szilágyi-Székely Melinda tanító néni magyarlapádi kisdíákjai a filctollal rajzolt havas tájat vizes ecsettel „járták át”. Az egyik hóembert szivaccsal nyomtatták, ecsettel díszítették, a másikat fehér kartonból vágták ki, majd színes kiéészítőkkel csinosították.

CSEH KATALIN

Hóember-álom

Süt a nap, mosolyog,
jókedve gomolyog,
de én kedveszegett vagyok,
úgy érzem, hogy elolvadok.

Úgy érzem, hogy elolvadok,
s marad belőlem a murok,
másképpen a sárgarépa,
vagyis a hóember orra.

Vagyis a hóember orra,
s lyukas fazék, a kalapja,
két fekete gomb, a szeme.
És a lelke, és a lelke?

– És a lelkem,
hóember-lelkem?
A Déli-sarkon
otthonra leltem.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Állati farsang

Lovacska

Hallod-e, mondd csak, a patakopogást?
Patkóm nyomain a gallyropogást?
Vágtatok, ügetek a réteken át,
Leld meg a lábam könnyű nyomát!

Elefánt

Ormányommal takarózom,
Ormányommal étkezem.
Megeszem egy vagon banánt,
Néha mégis éhezem.
Jó nagy vagyok, mint egy ház,
Ha kedved van, költözz be.
Ahol lakom, nagy a meleg,
Senki sincs felöltözve.

Őz

Őz vagyok, mert megőzültem,
S tavasszal is őz leszek!
Tisztásokon szaladgálok,
S várom már a meleget.
Anya mondta, legyek bátor –
Kicsit azért félős vagyok.
Arra kérek, ne sértődj meg:
Előled is elszaladok!

A whimsical illustration featuring a large, pink elephant with a long trunk and small tusks, and a small brown donkey. They are both inside a blue, ornate cage. The elephant's trunk is curled, and the donkey is looking towards the elephant.

Elefánt,
elefánt,
ketrecben
az elefánt,
a szomorú
elefánt,
mit kívánt,
mit kívánt,
mikor csacsink
úgy hasmánt
odakúszott
ketrecéhez,
félve, hogy

BALÁZS TIBOR

Elefánt-pacsi

ott majd
elvérez,
mit kívánt
az elefánt?
Csúrdöngölős
táncot járni,
csacsikával
parolázni,
semmi mást
nem kívánt
ketrecben
az elefánt.

Itt a pacsim,
csacsikám!
Csapj bele,
és légy vidám,
ropd a táncot,
tépd a láncot,
ne csacsiskodj,
kiskomám,
nem bánt
ám az elefánt.
Te erős vagy,
mert szabad vagy,
szöktessél meg,
pajtikám!

Kis kanász, nagy kanász

- Hideg volt az este, fújt a szél kegyetlenül, fáztak a kanászigyerekek az iprityomi faluvéken.
- Fázik a subám, testvér! – panaszkodott a kis kanász.
 - De bizony, nekem se kell a verejtéket törülgetnem magamról, testvér! – felelte a nagy kanász.
 - Rakjunk tüzet, testvér!

– Okos embernek adsz kenyeret, testvér!

A nagy kanász összekotort egy rakás venyigét, rőzsét, a kis kanász elővette a tűzszerszámot. Az acél megütötte a kovát, a kovából kiugrott a szikra, a szikra meggyújtotta a taplót, a tapló meggyújtotta a tüzet. Kis kanász, nagy kanász melléheveredett, nézték a láng szép piros nyelvét.

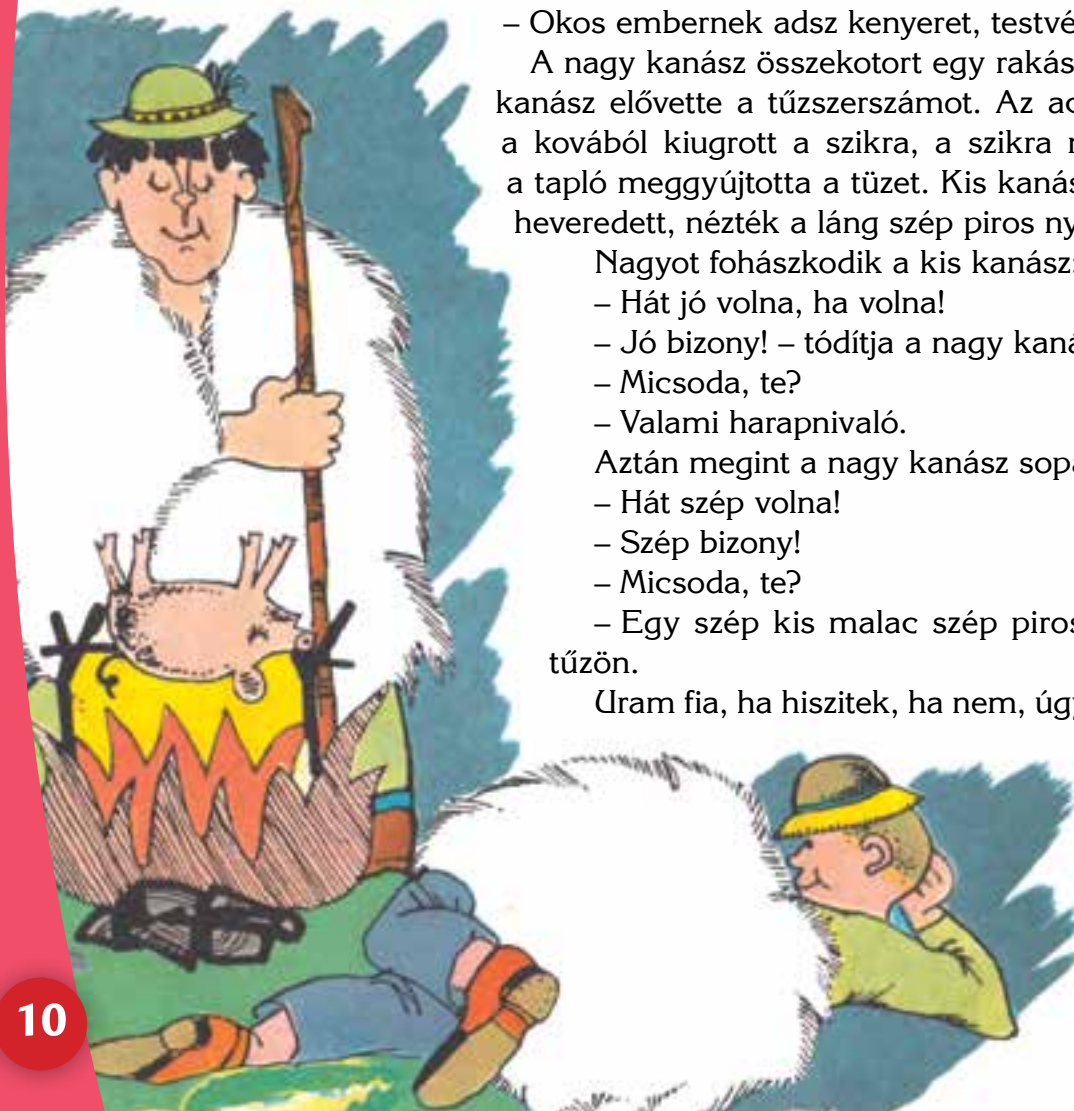
Nagyot fohászkodik a kis kanász:

- Hát jó volna, ha volna!
- Jó bizony! – tódítja a nagy kanász.
- Micsoda, te?
- Valami harapnivaló.

Aztán megint a nagy kanász sopánkodta el magát:

- Hát szép volna!
- Szép bizony!
- Micsoda, te?
- Egy szép kis malac szép pirosra sülvén ezen a lassú tűzön.

Úram fia, ha hiszitek, ha nem, úgy láttam, mint most látom, abban a percben csak elnyikkantotta magát a hátuk meggett egy kis malac. Megörültek a kanászok, még bukfencet is hánytak.

Egyre-kettőre ott is sistergett a kis malac a parázson. Ahogy ott sült ropogós pirosra, azt mondja a kis kanász:

- No hát nagy kár!
- Kár biz az!
- Micsoda, te?
- Hogy olyan kicsike ez a malac!
- Magam megenném!
- Tudod-e mit, testvér? – mondja a nagy kanász.

– Hadd hallom!

– Aludjunk el, s aki szebbet álmodik, az egye meg a malacpecsenyét. A másik lakjon jól a szagával.

– Nem bánom! – bólintott a kis kanász.

Betakaróztak fülig a subájukba. A nagy kanász el is aludt, kis kanászt ébren tartotta a pecsenyeszag.

Ej – gondolta magában –, a nagy kanász úgyis szebbet álmodik, megeszem addig a malac farkát. Ejnye, de jó volt! Hát a füle ropogós-e?

Füle-farka után jött a többi, s mire észrevette magát, úgy elkószolgatta a malacot, hogy a csontjából is alig maradt. Jaj, mit szól a nagy kanász, ha fölébred?

Az pedig éppen fölébredt, s még a szemét se nyitotta ki, már akkor azt mondta:

- Jaj, de szépet álmodtam, testvér!
- Mit álmodtál, testvér?

– Nagy lakodalomban voltam, csak lé volt hetvenféle, hát még a sok mártás, hát még a tenger pecsenye! Akkora torta, mint a falu tornya, mézes rétes, két rőf hosszú!

– Hát ez szép volt, testvér!

– Hát te, testvér, mi jót álmodtál?

– Én, testvér? Én néztem az ablakon, hogy te hogy dúskálsz abban a temérdek sok jó ételben, s addig megettem ezt a hitvány kis malacot. Gondoltam, te rá se nézel, mert úgy jóllaktál a lakodalomban, mint a duda.

Így maradt éhen szegény nagy kanász, gyerekek. Aki sajnálja közületek, hívja meg holnap ebédre.

SZŐCS MARGIT versei

Nyakon csípem

Azért tartom terepjárom,
rendőr kocsim, kutyaszánom,
biciklim, helikopterem,
robogóm, lovas szekerem
alvás közben párnám mellett,
hogy az összes besurranó,
ágyam körül ólálkodó,
éjszakai álom-rablót,
enyveskezű fosztogatót
legyen mivel lekörözzem,
egész hajnalig üldözzem,
száguldtában nyakon csípjem:
visszakapjam elcsórt kincsem.

Játékbabám

Játékbabám mindig éber,
éjjel-nappal nyaggat, kérlel,
folyton csacsog, sokszor unom,
szemem lehunyni sem tudom.

Azt szeretné tőlem tudni,
vajon hogy kell elaludni.

LÁNGI PÉTER

Baba

A babámat altatgatom,
ringatom és csicsijgatom.
Ha lefekszünk, szemét hunyja,
s úgy elalszunk, mint a bunda.

LÁSZLÓ NOÉMI

Rémálom

Repülő seprűk, szörnyek,
sok fényes csigahéj.

Unikornisok jönnek,
a hold bűvös karéj.

Borzas virág a tenger,
hálót szőnek a fák.

Hajó küzd zöld vizekkel,
elsüllyed a világ.

Hétalvók

Az álomszuszék emberre azt mondjuk: hétalvó vagy mormota. Ugyanis a mormota sok más állathoz hasonlóan az egész telet átalussza. Ilyenkor nem találna élelmet, és nagyon di-deregne, hát inkább ősszel jól megtömi a bendőjét, össze-gömbölyödik, és fel sem ébred tavaszig. Latin szóval ezt úgy mondják: hibernál.

Rajzolj kispárnát a téli álmot alvó állatok mellé, és napocskát azokhoz, amelyek ébren várják a tavaszt.

KISS LEHEL

Rajzolok egy téli délutánt

Rajzolok egy téli délutánt, s a hóesésbe sok-sok gyereket. Ezek itt meg sok kis szeretet: körbe-körbe járnak, hogy ne bántsa hazahívás, durvaság, ilyesmi azt, aki most örülni akar.

S hogy az este se jöjjön hamar, ragyognak e szívecskék. Sietni senkinek sem kell a rajzomon, mert vakáció van, és nagy a hó.

Anyáék is jönnek, s nagyapó – nézzétek már! – szánra ülni mert, s hahózza cikázik jobbra-balra! Ezt a rajzom kiteszem a falra.

Színezd ki
a csodaszép
téli délutánt.

Számold meg
a madárkákat és
a színes ceruzákat.

Ahány répaorr, annyi hóember. Ki van több: gyerek vagy hóember?

Keresd meg a szíveket, a csíkos zokni és a kesztyű párját.

Karikázd be a nyarat idéző rajzrészletet.

DÖME ZSUZSA

Farsangkor őzike voltam

Éppen úgy, mint megálmodtam:
farsangkor őzike voltam,
háton bájos pettyekkel
kecsesen, fürgén lépkedtem.

Amikor én már álmodtam
(őzsuta voltam álomban),
akkor készült a jelmezem,
édesanyám varrta nekem.

Reggelre, álomból hulltan
csak ámultam és bámultam...
Így aztán őzike voltam,
éppen úgy, mint megálmodtam.

Az őzike füle-farka-
pöttye a helyén.
De hol az anyukája?

Laza szövésű kendő,
függöny vagy hintaágy
lehet a háló, zseníliadrót
pók mászik rajta.

Mindent a szemnek, sem-
mit a szájnak! – nevet a
kíváncsú pizzaszelet.

Uhu bagoly a sapkáján
viseli prémből, karton-
ból, hatalmas gombból
varrt szemét.

Farsangkor még ezt is
szabad. Tégy a zsákodba
almát, és oszd ki a meg-
szeppent közönségnek.

Egyszerű és ínycsiklandó jelmez. Ha rövid a hullámpapír szoknya, muffin, ha hosszabb a tölcsér, akár fagyi is lehet belőle.

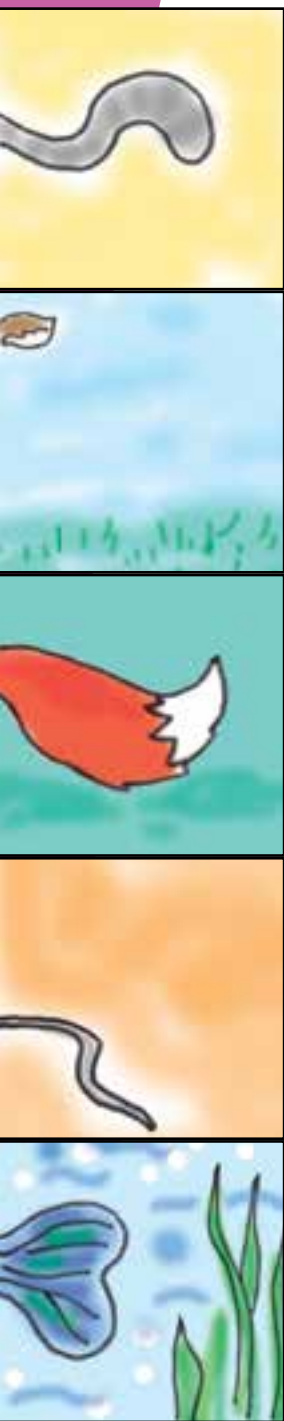

Édes-mézes mackó. Fejét, mézesbödönét barna kartonból vágd ki.

Nem a csapda csípte le, az állatok farka a túlsó oldalon rejtőzik. Hajtsd be a lap szélét, és minden a helyére kerül.

Cseberből vederbe

PÁSKÁNDI GÉZA

Hordó-mese

– Iszom egy kancsóval – mondta szomjasan a Hordó.

– Iszom én is egy kupával – kortyintott a Kan-
csó.

– Én is iszom egy pohárral – kacsintott a Kupa.

– Innám én is egy gyűszűnyt – köszörülte poros torkát tikkadtan a Pohár.

Hordó ivott egy kancsóval, Kancsó ivott egy kupával, Kupa ivott egy pohárral, Pohár ivott egy gyűszűvel – hanem a kis Gyűszű, szegény, miből igyék, hol van olyan kicsi edény, pici bögre, apró csupor, csöppnyi szilke, hangya-csésze, amilyen az icipici gyűszű-szájra illenék?

Vágd ki, és ragaszd
a szókérttyákat a megfelelő
rajzok alá.

Vajon mit jelent a szolás:
cseberből vederbe?

GYŰSZŰ

CSEBER

HORDÓ

VEDER

KUPA

POHÁR

KANCSÓ

A csóri csuka meg a mája

Népmonda

Jóétvágyú Mátyás királyunk igen szeret-
te a halat. A halban legjobban a csukát,
csukában is legjobban a máját.

Történt, hogy egy útján ott esteledett a
kíséretével a király a Fejér megyei Csór köz-
ségben. Akármilyen kicsi volt az a Csór,
olyan kicsi nem volt, hogy azért egy ütött-
kopott fogadója ne lett volna. Hát jobb híján
oda szállottak be a király meg az
urak, akik kísérték.

Amint bent voltak, mindjárt vacsorát paran-
csolt Mátyás:

– Van-e csukád, fogadós, mert a király azt
ehetnék.

– Van, király uram, gyönyörű, kövér csuká-
im vannak.

De mikor a csukát a tányérra tették, egy-
kettő észrevette a király, hogy a csukának hi-
ányzik a mája!

Azt odakint felejtette a derék fogadós, mert
neki is az volt a kedvenc falatja, s akárhogy is
szerette-tisztelte Mátyás királyt, csak jobban
szerette a csukamáját.

Mátyás reápatintott a fogadósra:

– Hát a mája, hé!

Mélyet hajolt a fogadós:

– Király uram – azt mondja –, a csóri csuká-
nak nincsen mája.

Mátyás erre fölvette a lovaglópalcát, akit
a két térde közé fogott volt. Fölvette, meg-
suhintotta:

– Ez itt palotai pálca, látod? A palotai pál-
cának nincsen száma!

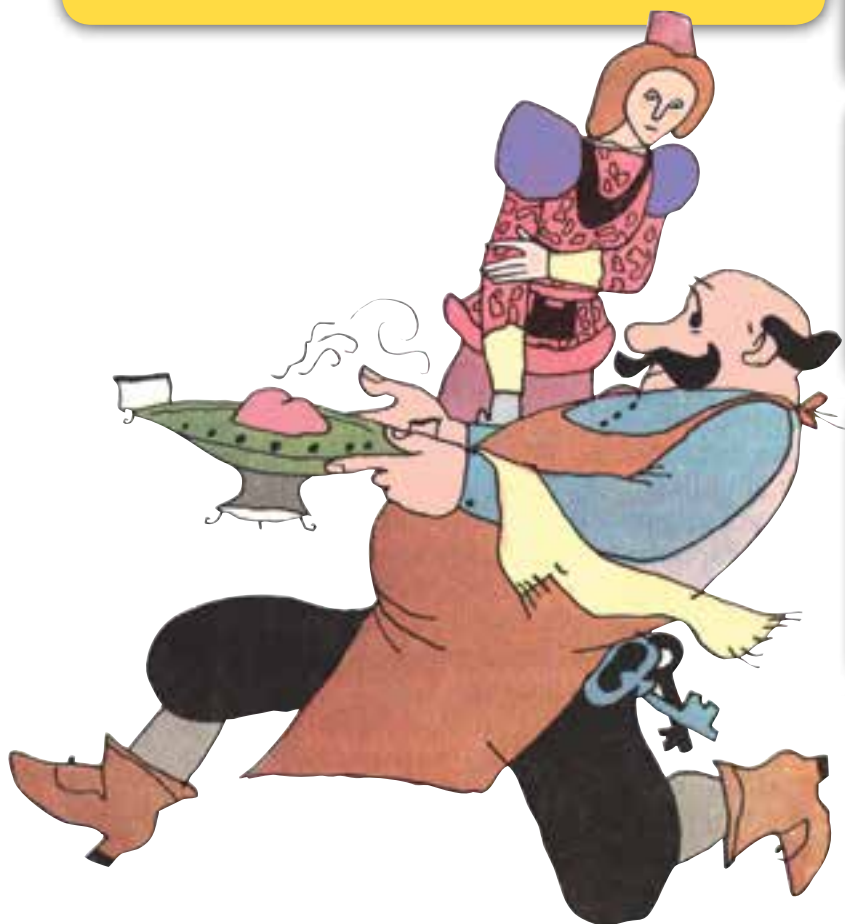
Elég volt ennyi a fogadósnak, ugrott ki-
felé, s rögtön az asztalra tette a csuká-
nak a máját.

Az olasz történetírók ámulva meséltek Mátyás király fényes lakomáiról.

A király menyegzőjén 24 fogást szolgáltak fel.

A liba, kacsa, fácán, seregély, a borjú, bárány, disznó és vaddisznó, a sokféle hal sütvé vagy fővé, mind-mind külön mártásban, sáfránnyal, tárkony-nal, kaporral, csomborral, szegfűszeggel, fahéjjal, borssal, gyömbérrel fűszerezve, közös tálban került a vendégek elé. Nagy szelet kenyeret kapott mindenki, azzal mártogatta a húsvok fűszeres levét. Innen a mártás név.

Te melyik ételt szereted, és melyiket nem? Rajzolj melléjük mosolygós, illetve „savanyú” arcot.

FODOR SÁNDOR

Örgébics, a fegyverkovács

Hová lett a mindig hetyke tündér, aki egyfolytában feladatokkal látta el Csipikét? Tiptetupa immár egyebet se tett, mint panaszkodott – és vádolta magát:

– Kellett nekem mézes mogyoró... fenyőkéreg hordó és mivelhogy! – zokogta Csipikének. – Inkább hagyjalak volna békén, és amíg te a körutadat jártad volna Szarvasbikáéknál meg mindenkinél, főztem volna neked jó ebédet abból, ami van! Mekkora bajt hoztam a nyakunkra, Csipike!

Szó, ami szó, Csipike szívesebben hallgatta az ilyet, mint a serkentő biztatást, hogy ezt csináld, meg azt, ám Csipike lovagias volt, hát vigasztalta Tiptetupát:

– Csak ne is mondj ilyeneket, kérlek! Egyedül neked köszönhetem, hogy megtudtam, milyen remek hordókat tudok készíteni mivelhogy! És azt is, hogy télire is eltehető a mézes mogyoró!

Tiptetupa hálásan mosolygott Csipikére, de nem vigasztalódott.

– Tudod mit? Hívjuk ide Mókusékat, gurigázzuk ki együtt a hordókat a tisztásra, szedjük le róluk a bükkfalapit,

hadd illatozzanak kedvükre, és faljon fel mindent a Gonosz Ostoba!

– Nem sokat érnénk vele – válaszolta Csipike. – Megenné, és újat követelne. És bántana, összeszúrna, elűzne bennünket, mert a gonosznak semmi sem elég. Ezt abból az időből tudom, amikor, mi tagadás... én is egy kicsit... hiszen meséltem: amikor gonosz voltam.

– De ostoba nem voltál! És Lódarázs se.

– Jól mondod – látta be Csipike. – Ám a gonosz mindig telhetetlen. Legjobb, ha semmit sem adunk neki.

– Akkor? – kérdezte Tiptetupa, mert minekutána megtudta, hogy mi mindent nem tesznek, most már azt is tudni szeretne volna, mi a teendő.

– Akkor... Megvédjük magunkat. Igaz, Réz Úr? – kiáltotta Csipike, és kitárta az ajtót. – Madárka, jöszte csak!

Madár leröppent az ágról, egyenest Csipike elé. Tudott már a Gonosz Ostobáról, de ő is félt tőle – ha nem is annyira, mint Tiptetupa vagy éppen Nyúl, aki mindentől fél –, éppen ezért Csipike nem is számított rá.

– Tudod, Csipike – csipogta Madár kedvesen –, én nem vagyok olyan harcos természet. De van egy unokaöcsém. Idehívom. Katonavér.

Hamarosan hegyes csőrű madár szállt le az Óriásnagy Bükkfa elé, nyomában Madárral. Csipike egyszer látta, amint épp tövisszúrt, és arra gondolt, most bizonyára őrgébni fog.

– No, te kis kótyonfitty, mi a hézag? – kérdezte Tövisszúró Őrgébics hetykén.

– Ha így kezded, semmi – sértődött meg Csipike.

– Igaz is! – háborodott fel Tipetupa. – Menj innen, hess! – nagyot toppantott. Nem szerette, ha Csipikét sértegették.

– Jól van, jól, nem azért mondtam. Hiszen barátok vagyunk, nem?

Csipike nem volt haragtartó. Elmondta nagy gondjukat. Őrgébics bólintott.

– Ehhez véletlenül értek. Várjatok meg itt.

Elrepült. Oda, ahol a leghosszabb, legszúrósabb töviseket tudta. Csőrébe vett belőlük egy nyalábra valót, és hamarosan megint Csipikééknél szállt le harci terhével.

– A leghegyesebbet, ezt né... megtartod magadnak – mondta, közben éles csőrével ügyes kis nyelet esztergált a szúrószerszámnak. – Ha mindenképpen harcolni akarsz, ezzel leszúrhatod. A többit szereljétek az ablakra. Az ajtót csukjátok be, és nem kell félnetek. Ha mégis valami baj lenne, üzenjetek! Mentem!

És elrepült.

Meg se várta, hogy Csipike és Tipetupa megköszönjék szívességét.

Csipike elégedetten suhogtatta – próbálta hosszúhegyű fegyverét.

– Látod, kedves Tipetupa? Csak nem feladni soha a reményt! Gyorsan, szereljük fel védelemre az ablakot!

Felszerelték. Hamarosan nyolc-tíz hegyes tövis meredt ki az ablakon. Jól odaerősítették, hogy ne lehessen elmozdítani.

– Most már a medvétől se félek! – kiáltotta Csipike boldogan, miután veszedelmes fegyverével körüljárőrözte a Bükkfát.

– Nana! – hallotta a háta mögül, és gyorsan megfordult. Kukucsi érkezett meg.

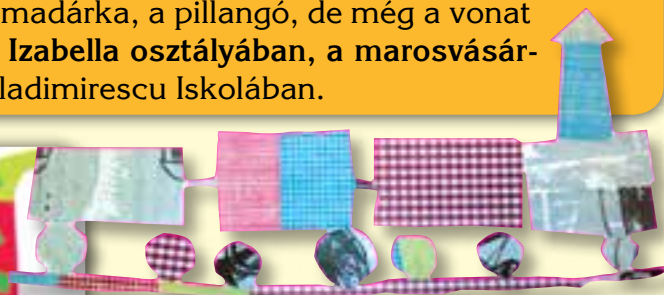

Ügyesedjünk

A kelementelki óvodában két bohóc is őrt állt az ajtóknban, hogy a farsangi jó hangulat egy percre se illanjon el – mesélte **Kerekes Melinda** és **Menyhárt Katalin** óvó néni.

Mintha farsangi jelmezt öltött volna, oly színes a kollázs-madárka, a pillangó, de még a vonat is **Czirják Izabella osztályában**, a marosvásárhelyi T. Vladimirescu Iskolában.

Kézen áll, lábával az égben kalimpál **Szucher Zsuzsa** és **Kovács Júlia** óvó néni csoportjának bohóca a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Óvodájában. Táncos-harmónikás bohócuk legfőbb „alkatrésze” a boszorkánylétra.

Illyés Mária tanító néni szilágycsehi másodikosai a téli tájat ecsettel festették, a havat tépett szélű papírból ragasztották. Bárcsak kint is havas lenne a táj!

Nagy Viktória Váradi Magdolna tanítványa a nagykárolyi Kalazanci Szent József Líceumban. Színes ceruzák reszelékéből, forgácsából ragasztott tündérkét.

Gergely Erika és Farkas Andrea óvó néni Méhecske csoportja a **kolozsvári Hársfaillat Napköziben** kartonhengerekből építette a Szivárvány-kaptárt, amelyben Kinder-tojás méhecskék sürgölődnek.

Szigeti Éva tanító néni kisdiákjai színes kéz-álarcot szabtak. Bohócuk nem kéz alakú, de kezeskedik, hogy elűzi a rosszkedvet. Mindkét kézimunkát a címlapon láthatjátok. Harmadik kézimunkájukat, a kiszebábut elégették: így búcsúztatták a telet és a farsangot a **zabolai** maskarások.

Az **enyedi** óvodások dió-egérkéi gyermekmunkák, alig kellett egy kicsit segítenie **Molnár-Gál Sarolta** és **Ferencz Erzsébet** óvó néninek.

Szárnybontó

Januárt köszöntik a hópelyhek,
és a víg gyerekek.

Február a maszkabál ideje,
meg a hópihék keresése.

Vass Brigitta, Kolozsvár

**Pető Szende,
Zabola**

Ülök lovon, vágatok,
mindenkit lehalgatok,
olyan, mintha repülnék,
mosolyog rám az ég.

**Majorchik Mirjam,
Csíkszentdomokos**

Dávid Fülöp, Dés

**Ürbán Gyopár és
Kerekes Kriszta, Dés**

**Ilonczai Dóra Vivien,
Szatmárnémeti**

Egyszer volt, hol nem volt, volt két manó. Tengernyi
sok kincsük volt, de nem volt elég eszük.

Elmentek a könyvtárba, hogy tudást szerezzenek.
Üzletet kötöttek a könyvtárossal, odaadták az összes
kincsüket, hogy olvashassanak.

Azóta is a könyvtárat bújják, könyvtári manók let-
tek. Ha nem hiszed, járj utána.

Bauer Mátyás, Szatmárnémeti

Vakációs hangulat,
Nincs sok házi feladat.
Itthon sokat játszunk,
A parkban sokat mászunk.
Segítünk anyunak,
Segítünk apunak.
Sokat lustálkodunk,

Sokat szaladgálunk.
Mamáékhoz elmegyünk,
Őket bizony szeretjük.
Figyeljük a havas telet,
Szeretjük a természetet.
Birton Viktória,
Marosvásárhely

Elbúcsúzott január,
S megérkezett február.
Elhozta a hideget,
Deres, fagyos reggeleket.

Józsa Vivien Antónia,
Szilágyperecsen

Gombos Katalin,
Marosvásárhely

Darvas Erzsébet,
Esztelnek

Azért szeretem az iskolát,
Mert kedves a tanító bácsi.
Rajzórán rajzolunk, színezünk,
Faragunk és ragasztunk.
Énekórán vidáman énekelünk.
Minden órán figyelünk,
És nem feleselünk.

Pontosan dolgozunk.
Matekórán számolunk,
Piros pont a jutalmunk,
Gyűjtögetjük egyenként,
Megszámoljuk időnként.
Deli Denisa,
Szilágybagos

Volt egyszer egy kirándulás,
Neve: osztálykirándulás.
Volt egy jó kis pizsamaparti,
De hirtelen beugrott Boti,
S a lányok hirtelen felálltak.
– Húha, Boti! – kiáltottak.
Azzal el is álmosodtak.

Bodó Réka másodikosai
a kolozsvári Apáczai Csere
János Líceumból

Pizsamába bújt a medve,
kell még neki takaró,
ásít, mint a mormota,
s alszik, mint a bunda.
Ordítanak a farkasok,
közben megfagy a farkuk.
Brekeg még az ökörbéka,
álmában hibernálva.
Lefagyott a pocok agya,
számítógépe már nem bírja.
Lefagyott a madártollam,
versem muszáj abbahagyjam.
Bertalan Ronel, Brassó

Csipike postája

*A farsangi napokban legyünk mi is vígabban... – énekeljük veletek, bár az erdő lakói nem a farsangnak örvendeznek, hanem a közelgő tavasznak. Hiszen az emberek is épp ezért báloznak, mókáznak! Ezt onnan tudom, hogy kis barátaim meséltek róla. Fel is sorolom, kik küldtek a farsangról és sok más témáról rajzot, verset, fényképet, kézimunkát Csipike postájának: **Kiss Janka Anna**, Zilah; **Nemes Zalán**, Hármasszék; **Both***

***Nimród**, Sepsiszentgyörgy; **Nagy Bianka**, Gyergyóditró; **Adorjáni Dávid**, Ács Zolna, Marosvásárhely; **Bauer Mátyás**, Szatmárnémeti; **Bóné Hanna és Dóra**, Zilah; **Nagy Sarolta**, Mezőpanit; a **szentegyházi** Hófehérke Óvoda; a **székelyudvarhelyi** Napsugár Napköziotthon; a **csíkszeredai** Napocska Napköziotthon; a **marosvásárhelyi** 8-as Óvoda, a Manpel Napköziotthon; az **egeres-gyártelepi**, a **szilágypaniti**, a **maroshévízi** óvoda; a **marosvásárhelyi** L. Rebreanu Iskola előkészítő E és F, a Dacia Iskola előkészítő, a T. Vladimirescu Iskola I. D; a **szatmárnémeti** Bălcescu–Petőfi Iskola I. C, II. C; a **négyfalusi** Zajzoni Rab István Líceum I.; a **nagyvárad** Szacs-vay Imre Iskola II. B, a D. Cantemir Iskola előkészítő; a **csíkszeredai** Petőfi Sándor Iskola I. C osztálya; a **szalárdi** II. B; a **nyárádszeredai** II. B; a **mezőfényi** II.; az **olthévízi** előkészítő B; a **zabolai** I. B; a **dési** I–II.; a **szilágybagosi** I., II. B osztály; **árpádi**, **seprődi**, **diósadi** olvasóink.*

• **Rákossy Amália** varsolci osztályának karneválján sem jókedvben, sem jelmezötletekben nem volt hiány. Nekünk mégis hiányzik valami, vagy inkább valaki: a tanító néni erről a képről.

Vágd ki
a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

• Ezen a fényképen megtaláltuk **Marschal Ildikó tanító nénit**, pedig jól rejtí jelmeze és kisdíákjainak maskarás sorfala. Ilyen volt a farsang a **csíkszeredai Petőfi Sándor Iskolában**.

• Ez a szép indián lány **Mikló Evelin**. Nem a prérin, hanem **Biharban** él, és **Papp Sarolta tanító néni** osztályába jár. Vajon tud indiánul?

• **Oláh Andrea óvó néni** **krasznai Mackó** csoportja ezen a képen még csodás karácsonyi kézimunkáit mutatja büszkén, de azóta biztosan elkészültek farsangi jelmezeik is.

• Nagyon örülünk, hogy havonta meglepsz minket valamivel. Mi is szeretnénk neked kedveskedni munkáinkkal és ezzel az osztályképpel – írták **Géczi Annamária tanítónő** **dés-házi kisdíákjai**.

Címlap:
Szigeti Éva
tanító néni
zabolai kisdíákjai

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVIII. évfolyam, 402. szám Kiadja a **NAPSUGÁR Kft.**
Főszerkesztő: **ZSIGMOND EMESE**. Képszerkesztő: **MÜLLER KATI**. Lapterv: **Könczey Elemér**.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: **Komáromy László**. Műszaki szerkesztő: **Várdai Éva**.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. **NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.**
CUI: 210622. Készült a kolozsvári **TipoOffset Kft.** nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Olasz Boróka,
Marosvásárhely

Baba Bianca,
Zilah

Pósz Eszter Alíz,
Nagykároly

Barthi Réka,
Zabola

Mureșan
Krisztina és
Oprisan
Noémi, Dês

Ára 4 LEJ, 400 FT

Beküldték
Szakács Anikó
székelyszenterzsébeti
kisdiákjai

Mi kell a mesebeli madár
jelmezéhez? Szűk, fekete nadrág
és blúz, papírból szárny és farok-
tollak, no meg ez az álarc.